

The title 'HOOFDSTUK 1' is centered on the page. It is surrounded by five stylized, detailed drawings of leaves. Two leaves are positioned above the title, one to the left and one to the right. Two more leaves are positioned below the title, one to the left and one to the right. The leaves are rendered in a simple, sketch-like style with fine lines and shading to indicate texture and veins.

HOOFDSTUK 1

Kasper was weer eens te laat. En hij mocht nu echt niet te laat komen, anders was hij er geweest.

En voor wat was Kasper Verhoeven te laat?

Dat is een uitstekende vraag, beste lezer. Jullie lijken me een stel slimme kinderen, heel anders dan die vreselijke types die de vorige twee boeken hebben gelezen. Die waren echt afschuwelijk. Ik denk dat jullie mijn leukste lezers tot nu toe gaan worden, ik voel het aan mijn water.

Maar goed, om antwoord te geven op je vraag:

Kasper Verhoeven mocht niet te laat komen

voor zijn schoolreisje, anders was hij er geweest.

En waar ging dat schoolreisje naartoe?

Weer zo'n geweldige vraag, slimme lezer van me! Petje af! Het schoolreisje ging naar de dierentuin.

En zou hij er echt geweest zijn als hij te laat kwam?

Nee, natuurlijk niet! Dat was een beetje een domme vraag. Ik bedoelde dat hij dan een heleboel ellende over zich heen zou krijgen.

We begonnen zo lekker, lezer, maar nu begin ik toch een beetje te twijfelen.

Goed, even voor de duidelijkheid: Kasper Verhoeven mocht niet te laat komen voor zijn schoolreisje, anders was hij er geweest (maar niet echt).

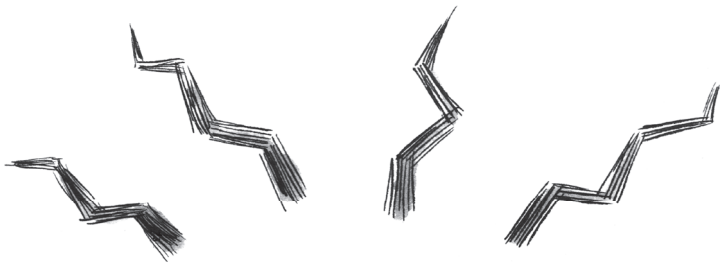
O, kom op zeg. Doe even normaal. Hoe bedoel je, 'Waar zou Kasper geweest zijn?' Niet

waar – er! Hij zou ER geweest zijn. Dat is gewoon een uitdrukking. Kasper gaat nergens heen. Behalve naar de dierentuin, hoopt hij.

Ik neem alles terug wat ik heb gezegd. Jullie zijn net zo vreselijk als de lezers van het vorige boek. Misschien nog wel erger. Ik zou het onderhand moeten weten – lezers stellen me altijd teleur. Ga maar snel naar de badkamer, kijk jezelf aan in de spiegel (als je dat aankunt) en zeg drie keer achter elkaar: ‘Ik ben een enorme, knurftige koekenbakker.’

Ondertussen moet ik nu dus helemaal opnieuw beginnen en deze keer wil ik GEEN VRAGEN horen.

HOOFDSTUK 1

Kasper Verhoeven was weer te laat. En hij mocht nu echt niet te laat komen, anders was hij er geweest.¹

Als Kasper over achttien minuten nog niet op school was, zou hij de bus missen die stipt om negen uur zou vertrekken om alle klassen van zijn jaar naar de dierentuin te brengen. Juffrouw Vaaier, de directrice, had iedereen de vorige dag nog gewaarschuwd: wie de bus miste, moest de hele dag de leraren-wc's poetsen met Jan Dorie, de conciërge.

Kasper zoog met de stofzuiger zijn cornflakes op,² schoot zijn jas aan, sprong in

¹Niet echt. Hij is er nog steeds.

²Hij had ze op de grond laten vallen en ze lagen overal.

zijn schoenen³ en probeerde niet naar zijn ouders te luisteren die alwéér ruzie hadden. Hij vloog naar buiten,⁴ sprong op zijn trouwe fiets en begon te trappen. En toen sloeg het noodlot toe.

Zijn voorband begon meteen raar te ratelen en liep langzaam leeg. Kasper kreunde. Hij mocht nu geen lekke band hebben.

³Daarom was hij zo laat – in je schoenen springen is heel moeilijk en het lukte pas bij de zevenentwintigste poging.

⁴Hij vloog niet echt, hij rende gewoon. Normaal gesproken zou dat logisch zijn, maar omdat dit een boek is over een jongen die in dieren kan veranderen, leek het me wel verstandig om daar geen misverstanden over te laten bestaan. Geen zorgen, het is altijd heel duidelijk als Kasper in een dier verandert. Het is niet dat hij op een ochtend wakker wordt en BAM ineens een gigantische kever is, en dat jij als lezer maar zelf moet bedenken hoe dat in vredesnaam zo gekomen is. Dat zou echt een heel slecht verhaal zijn.

Maar hij had wel een lekke band. Er zaten vier punaises in het rubber. Vier? Hoe kwamen die daar nou? Kasper keek naar de stoep en zag nog minstens twintig punaises op de stoep liggen.

Iemand heeft zeker een doosje punaises laten vallen en ze niet opgeraapt, dacht Kasper, zonder enige argwaan. Die had hij wel moeten hebben, want dit is het begin van het boek en de verdachte dingen gebeuren altijd aan het begin van boeken.

Wat een pech, dacht Kasper. Niemand zou expres een heleboel punaises op de stoep voor mijn huis leggen.

En nu was er niets meer aan te doen. Hij zou zeker te weten te laat komen en niet mee op schoolreis kunnen. Tenzij...

Tenzij...

Tenzij ik in een dier verander, dacht Kasper. Dan zou hij misschien nog nét genoeg tijd hebben om supersnel naar school te rennen of te vliegen, ongezien weer in Kasper te veranderen én de bus te halen.

Kasper veranderde nu al sinds een paar maanden in dieren en kon het inmiddels doen wanneer hij dat wilde. Maar hij kon nog steeds niet bepalen wélk dier hij ging worden. Wat hij ook probeerde, het leek nog steeds volstrekt willekeurig.

Maar het was zijn enige kans. Hij moest het erop wagen.

Kasper legde zijn fiets onder een struik in de voortuin en keek om zich heen om zeker te

weten dat niemand hem zag.

De kust leek veilig.

Kasper deed zijn ogen dicht, balde zijn handen tot vuisten en liet de stress door zijn lijf stromen. Hij dacht aan zijn chagrijnige ouders, die alleen nog maar ruzie leken te maken. De harde stemmen en dichtslaande deuren gaven Kasper het gevoel dat zijn longen te klein waren en dat zijn maag in ijskoud water werd gedompeld. Hij dacht aan laatst, toen hij naar zijn kamer was gerend en de Grote Katsby voor de verandering op zijn bed had gelegen, niet in zijn doos in de keuken, en hij zijn gezicht huilend in de kattenvacht had gedrukt.

Vrijwel meteen gierde het vertrouwde elektrische gevoel door zijn lichaam.

Hij was aan het veranderen, en snel ook.

Kasper probeerde zich het snelste dier voor

te stellen dat hij kon verzinnen. In gedachten zag hij een grote vogel door de lucht scheren. Een steenarend met gigantische vleugels, gemaakt om razendsnel mee te vliegen.

Hij hield het beeld vast terwijl de aanzwellende elektriciteit alle atomen in zijn lichaam uit elkaar scheurde en opnieuw opbouwde. Hij voelde dat hij kleiner werd en dat er vleugels uit zijn rug kwamen.

Maar tot Kaspers afgrijzen blééf hij maar krimpen.

Hij werd kleiner dan een steenarend.

Veel kleiner.

Misschien word ik weer een duif, dacht Kasper ellendig.

